Ч. 164. Субота 6 серпня (24 липня) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік	К	4·80
на пів року	„	2·40
на чверть року	„	1·20
місячно . . .	„	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К	10·80
на пів року	„	5·40
на чверть року	„	2·70
місячно . . .	„	—·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Ще про стрічу монархів. — З Балкану. — Анґлїйці в Тибеті. — Росийско-япаньска війна).

З Віденя доносять, що в Ґастайн відбуде ся стріча Цїсаря Франц Йосифа з королем саским, а заразом і потверджують вість про стрічу Цїсаря Франц Йосифа з королем Едвардом в Марієнбаді. Кажуть, що Є. Вел. Цїсар рішив ся зі взгляду на свою старість не вибирати ся нігде в подорож за границю в цїли візитованя дворів. Се рішене Цїсаря приняли всї двори до відомости, а монархи заявили, що готові приїхати до австрийских купелевих місць, щоби там видїти ся з Є. Вел. Цїсарем.

„Frankf. Ztg.“ одержала під датою 3 с. м. з Константинополя слїдуючу вість: Порта розіслала нинї до амбасадорів письмо, в котрім їх просить, щоби поручили консулям в Македонії послухати ради Гільмі-пашї і не виходити із села без ескорти, позаяк Болгари мають намір зловити одного консуля і завести его в гори, щоби опісля зажадати від него окупу. Позаяк консулї не хотїли послухати ради турецкого правителя і ґенерального інспектора Гільмі пашї, то правительство зрекло ся одвічальности за дальші наслїдки.

Анґлїйска кольонна під проводом ґен. Мекдональда в Тибетї була дня 27 липня віддалена від Лясси вже лиш на 90 кільометрів. Кореспондент ґазети „Daily Mail“, що іде з тим віддїлом, доносить під повисшою датою до згаданої ґазети що слїдує: Анґлїйскі кольонни витягнені в довгий ланцух, були того дня над берегом подовгастого озера Скорпіонів. Всї села довкола були що до одного пусті. Жителї забравши худобу і цїннїйше майно з собою, повтїкали в гори. Човна рибацкі або затоплено, або затягнено на другий беріг озера. Тибетаньске войско стоїть під Чусбубом в половинї дороги до Лясси. Замки на лїнії походу і инші фортефікациї стоять пусті. Анґлїйці лишають в них по черзї залогу.

Ґен. Сахаров надіслав про битву з днів 30 і 31 липня коло Томучин обширний рапорт, в котрім найважнїйша вість містить ся в слїдуючих словах: „О 3 год. 40 мін. (д. 31 липня) наспіла вість, що полковник, котрий стояв на крайнім правім крилї, мусїв уступити з причини руху неприятеля, котрий зачинав обходити росийскі позициї. Шість пушок росийских по здемонтованю позіставлено на поли битви. Двох офіцерів батериї погибло, а двох есть раненых. Командант батериї ранений легко. Японцї на лївім крилї уставили ще дві батериї крім тих, що вже брали участь в битві і лагодили ся острілювати наші батериї, внаслїдок чого борба на нашім правім крилї зачала проволїкати ся і то (?) було причиною, що нашу артилерию здемонтовано, а наше войско мусїло уступати ся взад. Лиш з початку удало ся перенести чотири пушки в безпечнїйше місце, підчас коли чотири инші полишено на позициї, з того дві пушки, котрі стратили конї, знищено зовсїм і полишено“. Сахаров доносить дальше о атаку Росиян на баґнети виконанім з великою бравурою під командою полковника Поповича-Липовача против Японцїв, котрі мусїли внаслїдок того опустати три гірскі хребти. По тїй бравурі Попович-Липовач дав приказ, щоби не посувати ся дальше, але задержати ся. О 7-ій годинї вечером постановив ґен. Засулич завернути войска росийскі в сторону Хайчена. Страти в днях 30 і 31 липня, о скілько доси знати, суть значні і виносять 29 офіцерів та звиш 1000 вояків.

Акция ґен. Курокого стає тепер вже яснїйша. Він, видко, призначений заступити армії ґен. Куропаткіна дорогу коло Ляояну і відтяти ему відворот. Курокі виконує ту акцию знаменито. Куропаткін зміркував, на що заносить ся і вже давнїйше зачав переносити ся в сторони Ляояну і Мукдена і длятого вислав

---

12)

Панна з почти.

(З німецкого — *Артура Ахляйтнера*).

(Дальше).

До вечера Лїна виготовила до зверхної власти звіт, в котрім з причини наміреного влому просила о зладжене зелїзних віконниць перед вікна. Жандарм вислав також до почтової дирекциї урядове письмо, рапорт із зізнанями доктора Обергумера і домагав ся видачі листу poste pestante, котрого очевидно не одержав.

Одно добро вийшло з тої пригоди: задля стовченого вікна, крізь яке втискав ся студений воздух, скупа почтмайстриха згодила ся вкінци опалювати канцелярию. Однак вікно лишило ся дальше стовчене, крати перерізані, а дошка прибита, доки дирекция почт не дасть зробити зелїзних віконниць.

Став падати сніг і оден тиждень проминув сонливо, скучно. Заворушене з причини наміреного влому втихомирило ся а так само притихла цікавість на дивний лист, котрого ніхто не рекламував. Але одного дня прибув від дирекциї на інспекцию почтового уряду комісар, перед котрим стара почтмайстриха, коли накричали їй до уха, що то за оден, прямо розпливала ся в преданности. Однак на неї не звертано більше уваги, бо урядово мав комісар до дїла лише з експедиторкою.

Лїна розповіла всьо згідно з правдою і на своє вдоволене вислухала похвалу за своє урядове поведене. Комісар велїв показати собі лист poste restante і усьміхав ся, коли експедиторка розказала про заворушене, яке той лист викликав в селї. Між тим по близшім огляненю письма комісар заявив, що лист не належить зовсїм до Зедорфу, але до Інсбруку, де его й надано. Атже написано: „М. Г. 18 poste restante в місци“. Лист мусїв очивидно замішати ся між инші посилки і з ними дістав ся до Зедорфу; длятого треба его назад відослати. Опісля комісар провірив урядові книги, касу; всьо було порядку. Коли відтак закликано до канцелярії старушку, урядник пояснив їй, що о средства безпечности при приватних канцелярвях мають дбати приватні почтові уряди, отже почтарка, так як не дирекция почт, але властитель почти ручить за почтові гроші в високоти зложеної кавциї.

Не помогло нарікане на великі кошти таких зелїзних віконниць та нових шиб. Урядник зажадав від експедиторки до вісьмох днів звіту про виконане свого порученя і на тім інспекция скінчила ся.

Цікавий лист poste restante повандрував назад до Інсбрука і почтовий уряд в Зедорфі не скривав вже нічого підозрілого. Для Лїни було неприємно, що она сама не прийшла на фальшиву дорогу того листу, але рівночасно тїшила ся, що заблукане письмо викликало тут таке заворушене.

VII.

Лїсничий Антін пішов в полонину і наближив ся до колиби Мартля, перед котрою властитель тяв собі чатине на підстілку. Верховинець не дуже був рад на вид зненавидженого стрільця, однак не припускав, що Антін приходить в окремій цїли. Привитали ся приязно, бо Мартель не хотїв вже на початок попсути дїло. Лютим може бути кождої хвилї пізнїйше.

Та й Антін не приступав відразу до річи, але заходив манївцями як лис до усмотреної добичі.

— Що чувати? — питав Мартель. — Лїсничий все щось знає, бо вічно на ногах!

— Та що! Збанок доти носить воду, аж ухо урве ся! Таке то й з почтаркою.

— Як то?

— Сам Господь знає, кілько то почтових писем стара запропастила. Тепер міра перебрала ся, жандарм був у неї!

— У почтмайстрихи?

— А так!

— Затратила що? Я маю досить!

— Хиба ти що надав?

— Певно! До біса, вже за богато!

— Щож ти надав на почту?

— Та лише клуночок!

— Про клуночок жандарм не згадував, бесїда була про що инше! Буде кримінальний процес з почтмайстрихою; злочин в урядї, казав жандарм; пів року кримiналу більше як певне. А й ти будеш мусїв ставати за сьвідка!

ґен. Келлера зі значним віддїлом войска, щоби той спиняв похід Курокого. Тимчасом Курокі удав, що іде на Мукден і висунув часть свого войска аж до Пинсіку в долинї ріки Таіціго. Тим спонукав він Росиян розтягнути свої лїнїї а тоді чим борше сконцентрував свої сили і побив Росиян в двох місцях. Сим узискав він то, що станув вже лиш на 25 кільометрів дороги від Ляояну. То вже певно дуже близько на саму віддаль але зі взгляду на неприятеля, що боронить сильно укріплених позиций, то ще дуже далеко і дуже легко може бути, що ґенералови Куропаткінови удасть ся перевести своє військо до Мукдена або й дальше. Коли би се стало ся, то такий успіх ґен. Куропаткіна вийшов би майже на велику поражку для Японців, бо се значило би, що всї їх успіхи в теперішній кампанії позістали для них безплодні, в наслідок чого дальша кампанїя могла би їм принести таки дійстну поражку і страту.

Новинки.

Львів дня 5-го серпня 1904.

— **Директор почт і телеґрафів** радник Двора п. Сеферович, виїхав за кількатиждневою відпусткою.

— **Ц. к. краєва Рада шкільна** перенесла в стан супочинку між иншими отсих нар. учителїв і учительки: Ерн. Герштерферову в Бориславі, Ів. Любінця в Буцневі, Евст. Черлюнчакевичівну в Баницї, Гон. Бараньску в Рудниках, Івана Чорниша в Уґїшкові, Данила Наливайка в Шпиколосах, Кек. Барановску в Людвинові, Алекс. Жуковского в Волчківцях, Ілярия Менциньского в Поздячи, Ник. Кобилку в Плешовичах.

— **Конкурс** розписав видїл Ради повітової у Львові на посаду лїкаря окружного в Яричеві вівім. Платня 1000 К з додатком 600 К на кошти подорожи. Поданя треба вносити до дня 20 с. м.

— **Видїл руского Інститута для дївчат в Перемишли** має честь повідомити Вп. Родичів і Опікунів, що вже опустили печатню „Проспект Інститута на рік шк. 1904/5“, що подає близші вісти про Інститут і условія принятя дївчат, а також і перший „Звіт дирекциї руского Лїцея дївочого за рік 1903/4“, який розіслано вже всїм Вп. Родичам лїцеанток як і тим, що зажадали письменно его надісланя. Хто бажав би познакомитись близше з тими видавництвами, зволить звернутись до господаря Інститута Вп. п. Івана Матковского в Перемишли. На тую ж адресу просимо надсилати зголошеня о приняте дївчат до Інститута. — За Видїл руск. Інститута для дївчат: *о. Мирон Подолиньский*, предсїдатель, *Северин Зарицкий*, секретар.

— **Шкарлятина.** В повітї городецкім справджено урядово в громадї Дубровиця шкарлятину. Городецке староство звертає увагу публики, аби старала ся не стикати ся з мешканцями тої громади.

— **Пожари лїсів** лучають ся в Галичинї в сїм роцї дуже часто. В Ворохтї знищив пожар 150 моргів лїса. В Клаю, бохняньского повіта, згоріло 15 моргів лїса; пожар викликала искра з льокомотиви. В Липі добромильского пов., згорів морг лїса, в Маляві також морг, в Добрій шляхотскій 4 морги. В Рожнові, новосандецкого повіта, упало жертвою огню 15 моргів лїса, в Боровині, ниського пов. 12 моргів, а в Бжозі, тарнобжеского пов., 27 моргів лїса.

— **Огні.** В Іванівцї (пов. Теребовля) згоріли 3 селяньскі загороди вартости 7.000 К. — В Рожнові (пов. Н. Санч) знищив огонь 14 моргів лїса.— В Сапогові (пов. Борщів) згоріла стодола із жнивом вартости 6672 К. — В Лукавици (пов. Чесанів) згоріли будинки господаря Івана Мамчури, вартости 2000 К. — В Бабчу (пов. Богородчани) запалив грім хату Парашки Мартинюк вартости 600 К. — В Барткові (пов. Н. Санч) згорів оден дім від удареня грому, котрий убив притім селянку Марию Бурек. — В Домашові (пов. Рава руска) згоріли три господарскі загороди. Загальна шкода виносить 3770 К. Огонь викликав 8-лїтний хлопчина, бавлячись сїрниками.

— **З музичного кружка** товариства „Академічна Громада“. Отсим подаємо до відомости, що 7 с. м. виїзджаємо вже в далеку нашу прогульку, та тогож самого дня даємо концерт в Ходорові в салї „Сокола“. Другий концерт дамо в Микуличинї ві второк 9 с. м. в вілї отця Галайчука з отсею програмою: 1) Вахнянин „Наша жизнь“, хор, 2) Лисенко: „Козак“, сольо скрипкове, 3) а) Вітт: „Слеза“, б) Мендельзон: „На воді“ хор, 4) Нижанковский: „Люблю дивитись“, дует на тенор і баритон в суп. фортеп., 5) Лисенко: „Quodlibet“ хор, 6) Лисенко: „Ой чогож ти почорніло“, сольо барітон в супроводї фортеп., 7) Лисенко: „Наша дума“, хор в супр. форт., 8) Grieg: „Знане краю“ сольо фортепянове, 9) Нижанковский: „Гимни славяньскі“ хор. — По концертї відбудуть ся вечерницї з танцями. Цїни місць на концерти: Крісло першорядне 3 К, другорядне 2 К, инше 1 К. Для селян і міщан 50 сот. на вечерницї 1 К від особи. Стрій візитовий або народний. Початок точно о год. 8 вечер. Добровільні датки на будову народного театру у Львові приймаємо при касї з подякою. — З Микуличина 11-того їдемо до Коломиї. — Тов. сьпівакам пригадуємо, що ґенеральна проба відбудесь о год. 6 точно у тов. Клима Ґутковского, Вірменьска 25 I. пов. — *Заряд.*

— **До патріотів в Камінеччинї!** Ще дня 5 н. ст. липня видїл філії тов. „Просьвіта“ в Камінцї стр. розіслав свої відозви з повідомленем про основане у себе селяньскої Бурси в поблизші місцевости до Веч. оо. Духовних та пп. учителїв. Та по часї одного місяця мусимо на жаль признати ся публично, що наша руска інтеліґенция в дотичних місцевостях Камінеччини цїлком не заінтересувалась тою важною справою, бо до тепер нїхто ще не зголосив ся до згаданої Бурси!... Тому звертаємось ще раз до нашої інтеліґенциї в Камінеччинї отсею дорогою і просимо конче занятя ся тим, щоби родичі, маючи спосібнїйших до науки синів, віддали їх до нашої Бурси, де они зістануть підготовані до середних шкіл. Кошти удержаня дуже дешеві! В Бурсї вітцівска опіка! Удержанє в бурсї від одного ученика буде виносити місячно тільки 13 кор. А хто не буде в змозї заплатити цїлої належитости грішми, то

— То добре! Також щось! Я перед суд? Волю заплатити!

— Не богато поможе! Як лише жандарм буде мати час, зараз тебе возьме.

— Сьвят, сьвят!

— Алеж бо то свиньство! Се вже годї видержати! Баба жере надані на почту посилки!

— Що? Пожерла мого зайчика! Чорти би єї взяли!

— Ов, ти заяца надав? Диви, диви! А від коли се ти почав з заяцями, Мартлю, га?

Мужик клене на себе самого; більше по дурному не міг виговорити ся. Отже сам себе зрадив! Тому Мартель не випирає ся вже довше і признаєсь, що спрятав одного зайчика, занадто зухвалого.

— Буде трохи коштувати, гадю!

— Господоньку! Я заплачу, я заплачу! Лиш не перед суд!

— Ходи-но наперед до барона! Він тобі скаже, що коштує заяць!

— Таки маю зараз? Нїксли в сьвітї! Я мушу галузє тяти!

— Як хочеш! З кождою годиною заяць дорозший! Вже тепер коштує яких десять риньских, а що година дорожіє о риньского!

— Досить з мене! — крикнув Мартель і заявив, що готов піти таки зараз до замку і заплатою убити раз на все дїло.

І так хитрий лїсничий повів вдоволений лїсного злодія до свого пана.

Барон мав в замку окрему комнату, де приймав рапорти лїсної служби; тут приймав також людий із села. Дїдич не любив, коли набиті цьвяхами гірскі чоботи ступали по гладкім паркетї. В так званій рапортовій комнатї була підлога з мягкого дерева, котру по кождій гостинї треба було порядно шурувати. Вікно комнати виходило на тихий лїс, а двері були густо вистелені. Сюди приводжено правильно зловлених в ревірі шкідників. Сюди зазвів Антін, найпроворнїйший лїсничий, також Мартля, котрий добув сейчас шкіряну калитку, щоби заплатити грошеву кару за вкраденого заяця.

Слуга повідомив, що їде барон, котрий не дав довго на себе ждати.

На вид дїдича глумлива усьмішка на его лици не подобала ся Мартлеви; мимохіть оглянув ся на двері, але Антін замкнув їх старанно. Коли відтак розказано про вчинок Мартля, сказав дїдич:

— Ось оно як! Заячиків ловить наш приятель на горі! Так, так: починає ся від заяця, а кінчить ся на ґемзї, олени і криміналї!

— Прошу ласки пана барона, я більше того вже не зроблю!

— Так говорять всї драби а при найблизшій нагоді знов крадуть. Лише що справляють ся тоді хитрійше!

— Я заплачу шкоду, пане барон!

— Зовсім природно! Заяць коштує десять риньских!

— А може би дешевше, пане барон?

— Тепер коштує заяць одинайцять риньских!

— Вже заплачу десять! — крикнув мужик тревожно і положив на стіль десятку.

— Гарно! Так було б дїло полагоджене! Антоне, дай но тепер бравому Мартлеви лїкарства!

— Якого лїкарства? — спитав Мартель наляканий.

Барон сьміє ся глумливо: — Маємо знамените лїкарство, котре усуває у селян апетит на дичину!

— Прошу ласки пана, я вже більше того не зроблю!

Антін бере грубу, бамбусову палицю, з слїдами від частого ужитку і питає:

— Кілько, пане барон?

— Двайцять пять порядно в задницю!

Селянин завив з жаху та тревоги.

Не помогло нїчо, Мартлеви всипали двайцять пять замашистых буків по шкіряних та запорошених штанах, хоч як він ревів.

— На прощанє барон спитав, чи ще кортить его за заяцями.

— Нї за що в сьвітї! — стогнав селянин.

— Добре! На другий раз дістанеш пятьдесять буків, а заяць коштує вже двайцять риньских! Махай здоров до дому, Мартель!

Селянин забув поправщати ся, коли лїсничий випустив его за двері, і побіг, начеб за ним сам чорт гонив.

Відтак Антін мусів вернути до комнати і тут прийшло між дїдичем а надлїсничим до острої перепалки задля постріленя Вестля. Спершу говорив лише барон і сердив ся, як можна було зробити таку дурницю, котра через самаритяньский вчинок молодого доктора лише погіршила ся і надає ся до судового дохоходженя. Антін стояв мовчки перед своїм паном.

— Чому ти стріляв так по дурному на драбугу? — говорив дальше барон в своїй проповіди. — Може Вестель наставив рушницю?

— Так! І грозяв невдячно, так що я ледви спинив его від вистрілу!

— Гм! Отже вистріл оправданий! Та о скілько я чув від доньки, а їй оповідав сам доктор, то рана злодюги було зовсім розтороще. Се не від звичайного набою!

Після тої замітки барон глянув пронизливо на Антона, котрий спустив сейчас очи.

— Яку ти мав кулю, Антоне? — спитав барон зниженим голосом.

Лїсничий мовчав.

— Отже вибухову! Проклята історія....

— Пане барон! Вестель то великий злодій, а в горішнім ревірі що дня небезпечнїйше....

— Тихо! Про таке менї не говори. Доктор викрив, що куля була вибухова. Без сумнїву дістанеш тепер суд на карк! Як будеш викручувати ся?

— Зовсім нї!

— Се не поможе! Мусиш сказати, що ти лише случайно дістав таку кулю! Чи Вестель зробив донесенє?

— Не знаю!

може заступити се натураліями. За місячною доплатою 4 К доставить ще річно: 3 кірці бульби, 3 чвертки муки, 1 чвертку круп ячмінних, 1 чвертку пшона, а до того місячно фунт солонини і тижднево 2 бохонці хліба. Оден убогий тальновитий ученик дістане удержане безплатно. Від виділу філії тов. „Просьвіта“ в Камінці стр. о. *М. Цегельский* голова.

— **Конкурс.** В селяньскій бурсї Товариства педаґоґічного в Рогатині знайде як що року приміщене більше число учеників і на сей рік шкільний 1904/5. Принимати ся буде учеників почавши вже від кляси III і до VI-ї. Родичі чи опікуни внесуть в тій цїли поданя до виділу того товариства на руки о. Кудрика в Рогатині найдальше до 25 серпня с. р., а условя принятя лишають ся ті самі як дотепер. Все. духовеньство і П. Т. сьвітску нашу інтелїґенцию просить ся заохочувати родичів до посиланя своїх дітий до школи, бо тілько тогди зможемо побільшити ряди нашої молодіжи в школах середних.

— **Селяньску Бурсу в Букачівцях** отвирає з сим шкільним роком рогатиньска філія „Просьвіти“ і буде еї вести через відпоручників філяльного виділу а то: о. А. Раковского пароха з Чагрова, о. Ол. Пристая пароха з Журова і о. Мих. Раковского пароха з Букачовець. Безпосередний заряд і нагляд віддано в руки о. Мих. Раковского пароха з Букачовець, до котрого належить удавати ся родичам (опікунам) в справі условий і принятя дітий до бурси.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Ішль 5 серпня. Є. Вел. Цїсар виїхав нинї рано в супроводі адютанта ґен. Пара до Ленд.

Константинополь 5 серпня. Вірменьским католицким патріархом вибраний епіскоп Сабаґіян.

Петербург 5 серпня. Росийска аґентия телеґрафічна доносить: На шляху зелїзницї Москва Курск арештовано Японця (?), котрий рисував конструкцию якогось мосту зелїзничого. При нїм знайдено пляни і рисунки, котрі оправдують велике підозріне на арештованого. (Цїла тота історая з Японцем виглядає дуже на байку. — *Ред.)*

Токіо 5 серпня (Урядово). Ґенер. Оку доносить під датою 4 с. м.: Неприятель від дня 26 с. м. уступає заєдно на північ. Дня 3 с. м. армія японьска заняла Гайчен і Ньючван, положений о 30 миль від порту тої самої назви (Інков).

Льондон 5 серпня. В наслідок двох послїдних битв з Росиянами удало ся ґен. Курокому виперти неприятеля аж до позиций віддалених вже лиш 14 анґлійских миль від Ляояну. Головна битва мабуть вже розпочала ся.

Петербург 5 серпня. „Нов. Время“ доносить з Владивостока, що тамошний суд постановив з набору корабля „Арабія“ сконфіскувати лиш 59.000 пудів (пуд = 40 фунтів) муки призначеної для японьских портів, та матеріял зелїзничий, а віддати 152 500 пудів муки призначеної для Гонґконґа і сам пароход.

Париж 5 серпня. „Matin“ доносить з Ньючвану під вчерашною датою: В Хінї відбуває ся на велику скалю пересуване войска, котре має на цїли побільшене армії Юаншікая. Армію ту муштрують переважно японьскі офіцири. Юаншікаї має тепер 150.000 войска. Можна сподївати ся поважних подій в Хінї. (Стара байка заєдно повтаряна. — *Ред.*).

— **Родимці!** купуйте льоси „Сокола“ у Львові (по 25 сот.), набувайте облїґациї (по 10 кор.). Присилайте лепти на дім „Сокола“!

— Кілько маєш ще таких куль?

— Буде ще з тузин!

— Закопай їх! Не хочу нїчого чути! А на другий раз уважай більше! Лїпше уступати! Не робити мені калік! Зрозумів?

— Так, пане барон!

— Тепер махай і затям собі мої слова!

На тім скінчила ся розмова.

IX.

Доктор Обергумер не хотїв довше родичам наприкряти ся, і наймив собі комнату у пекаря. Мала сьвітличка, з найконечнїйшою обставою, але дешева і серед села, отже догідна на случай, коли-б нараз практика побільшила ся. На дверях прибито табличку із словами: *Др. К. Обергумер, лїкар*. Нічного дзвінка не треба, бо доктор мешкає на долї, отже кождої хвилї можна до него застукати, а доси нічною порою не домагав ся ще нїхто его лїкарскої помочи. Впрочім практика йде дуже пиняво, лише від часу до часу в хірурґічних случаях. Заосмотрюване зломаних ніг, коли сїльский цирулик дїло спартачав і грозило запалене, отсе головне занятє молодого доктора. Дві обставини допомогли єму до сякого-такого признаня: удало ся єму поставити людий на ноги без ампутациї, а друге то, що з пацієнтами поводив ся остро. То все дїлає на селян і запевнює пошану. Женщини очивидно, ті не хотять про молодого доктора й знати; молодий безжений лїкар не має в очах женщин вартости, він „непрактичний“, мовляли сїльскі молодицї. Виїмок зробила гарна жінка управителя лїсів, що покликала доктора Обергумера задля сильної міґрени. Однак не удило ся, щоби Кастуль міг там стати домовим лїкарем. Доктор показав ся лише яко лїкар, признав гарну жіночку зовсїм здоровою, розсердив ся на легкодушне покликане і поручив обидженій дамі більше занятя. Міґрена неможлива в Зедорфі на свіжім воздусї! Річ певна, що при такім совісним виступленю всякі его шанси в домі управителя упали.

Так отже для Кастуля не оставало нїчо иншого, як сидїти цїлими днями дома і продовжати свої студиї в книжках. Обчислене із старим лїкарем випало скупо, і Кастуль не приняв нїякої винагороди, чемність, що принайменше умождивлювала між обома лїкарями „поздоровну стопу“; що старий називав при нагоді перед акордовими пацієнтами молодого „пільним коником“, Кастуль не все дізнавав ся, а коли й знав, то не гнївав ся задля тої дрібничковної злоби, що походила очевидно із зависти. Також встерігав ся молодий доктор відплачуватись в подібний спосіб.

Нараз одностайність сего сонливого єствованя перебило житє.

При повороті з полонин Вестель лишив ся для безпечности ще якийсь час на горі. Не хотїв, щоби его випитували про страту руки, особливож цікава жандармерия. До того кортїло его почислити ся особисто з лїсничим, котрому завдячував страту руки.

Антін замітив підчас одного ревірового обходу, що мимо виселеня полонин колиба Мартля ще замешкана, і совісний лїсовик очивидно зацікавив ся тим жителем. Він уставив ся в захистнім місци, звідки мав добрий вигляд, і по кількагодиннім чатованю впевнив ся, що в колибі живе Вестель. Від такої певности до здогаду, що оставший верховенець розпічне незабаром непокоїти ревір, був лише малий крок. Тому Антін рішив ся підійти ще близше і провести ніч де в стирті сїна.

На другий день був ще перед всходом сонця опять на своїм становищи. З колиби піднимав ся легкий дим и чистий, острий воздух, знак, що Вестель варив собі снїданок. Лїсничий мусїв вдоволити ся ликом горівки.

(Дальше буде).

Рух поїздів

важний від 15 червня 1904.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова
	6·10	„ Іцкан, Делятина, Чорткова
	7·30	„ Рави рускої, Сокаля
	7·40	„ Підволочиск, Бродів
	7·45	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	8·00	„ Самбора, Хирова
	8·10	„ Станиславова, Жидачева, Потутор
	8·20	„ Яворова
	8·55	„ Кракова
	10·02	„ Стрия, Борислава
	10·20	„ Ряшева, Любачева
	11·25	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	1·10	„ Лавочного, Калуша, Хирова
1·30		„ Кракова
1·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	4·45	„ Яворова
	5·03	„ Белзця, Сокаля
	5·30	„ Підволочиск, Бродів
	5·40	„ Кракова
	5·50	„ Іцкан, Жидачева
		в ночи
8·40		З Кракова
	9·10	„ Іцкан, Чорткова, Потутор
	9·50	„ Кракова
	10·00	„ Самбора, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів
	10·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
12·20		„ Іцкан
2·31		„ Кракова
	3·25	„ Тернополя, Грималова.

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·20	До Іцкан, Жидачева, Потутор
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Чорткова
	6·45	„ Лавочного, Борислава
	6·50	„ Яворова
8·25		„ Кракова
	8·35	„ Кракова
	9·10	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	9·25	„ Самбора, Хирова
	10·35	„ Тернополя, Потутор
	10·45	„ Черновець, Делятина
	10·50	„ Белзця, Сокаля, Любачева
1·55		„ Підволочиск, Бродів
2·45		„ Іцкан, Потутор, Чорткова
2·55		„ Кракова
	3·05	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	3·30	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	3·40	„ Самбора, Хирова
	5·48	„ Яворова
	5·55	„ Коломиї, Жидачева
		в ночи
	6·25	До Кракова
	6·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	7·05	„ Рави рускої, Сокаля
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля, Хирова
	10·42	„ Іцкан, Залїщик, Делятина
	10·55	„ Кракова
	11·00	„ Підволочиск, Бродів, Залїщик
	11.05	„ Стрия
12·45	10·50	„ Рави рускої, Любачева (кождої недїлї)
2·51		„ Кракова
		„ Іцкан, Чорткова
	4·10	„ Кракова

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В містї видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гаусмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52, в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).